

INGRID OONINCX

VERDWENEN

Met de zoektocht naar haar vader ontrafelt Simone een duister geheim dat beter verborgen had kunnen blijven.

DE CRIME COMPAGNIE

13 AUGUSTUS 1987

Atlantische Oceaan, vrachtschip *Deo Volente*

Arne probeerde uit alle macht van het zinkende schip weg te zwemmen, maar de torenhoge golven gebruikten hem als speelbal. Zout water stroomde in zijn mond. Hij spuugde het uit en kreeg onmiddellijk een nieuwe slok binnen. Arne proestte en snakte naar adem. Waar was de reddingsboot? Hij probeerde zich op te richten, maar het water trok hem juist naar beneden, terug naar het schip. Het was alsof hij daar niet weg mocht. Zijn kleding leek honderd kilo te wegen, maar Arne vocht zich terug naar de oppervlakte en zoog zijn longen vol zuurstof. Boven het bulderende geraas van de zee uit hoorde hij het kreunen van het staal van het schip. De kapitein had gezegd dat de vracht aan het schuiven was. Alleen de brug stak nog boven water uit. Hij moest daar weg zien te komen voordat hij mee de diepte ingezogen werd. Hij deed een uiterste krachtsinspanning. De reddingsboot moest in de buurt zijn, want hij had hem zien drijven voordat hij door het raam van zijn hut naar buiten was geklommen.

Arne had nooit geweten dat staal kon gillen. De boeg van de Deo Volente kwam omhoog als een geheven zwaard. Na een laatste schreeuw begon het schip langzaam te zakken.

Wegwezen. Nu! Hij zwom uit alle macht, maar het kolkende water wilde hem meesleuren naar de onderstroom. De oceaan was hier duizenden meters diep.

Daar! Iets wits. De reddingsboot? Met hernieuwde kracht begon

Arne te zwemmen. Achter hem klonken de meest angstaanjagende geluiden die hij ooit had gehoord. Daar was de dood, vóór hem was het leven.

Daar was de reddingsboot weer. Hij moest geloven dat het hem zou lukken. Hij kon het. Ja, hij kwam echt dichterbij. Plots was de boot boven hem, opgetild door de golven. Al watertrappelend hield Arne zijn armen beschermend boven zich. Het scheelde een haar. De sloep klapte slechts een paar centimeter van hem vandaan op het water. Hij greep zich vast aan de rand. Een intens gevoel van dankbaarheid stroomde door hem heen. Gered!

Het duurde een paar seconden, voordat Arne begreep wat er mis was. De reddingsboot was gevuld met water en in de bodem zat een groot gat. Hij keek om. De Deo Volente was weg, verzwolgen door de oceaan. Hij werd zich bewust van de intense pijn in zijn lichaam. Hoop had hem kracht gegeven, maar nu kon hij zich amper nog bewegen. Het was helder: ook hij zou het niet overleven. Een zeemansgraf, wie had dat gedacht?

Arne hield het nog even vol, hangend aan de rand van de ondergelopen reddingssloep, maar toen was zijn levenskracht op. Alle opvarenden van de Deo Volente waren ongetwijfeld dood. Lisa ook. En hij bijna. Na een zucht vol spijt liet hij de rand van de sloep los en verdween in de diepte.

2001

1

Ik haalde diep adem voordat ik op de openstaande deur klopte.

Met een verstoorde blik keek hoofdredacteur Bart de Vlaming op van zijn computer. Hij gebaarde me binnen te komen. ‘Simone, ik had niet gedacht je zo snel terug te zien. Helaas heb ik nu weinig tijd voor je, want ik moet mijn hoofdredactioneel commentaar nog schrijven.’

‘Dan zal ik meteen ter zake komen. Toen je me ontsloeg zei je dat ik freelance werk voor de krant zou kunnen doen.’

Verbaasd keek hij me aan. ‘Heb ik dat gezegd?’

‘Dat heb je me zelfs beloofd.’

De hoofdredacteur fronste zijn wenkbrauwen. ‘Misschien is dat zo, maar je was destijds zo boos dat ik niet de indruk had dat je gebruik zou willen maken van mijn aanbod.’

Ik liet me niet van de wijs brengen. ‘Ik heb een geweldig plan voor een artikel. Wil je het horen?’

Eindelijk liet hij zijn toetsenbord los. Hij leunde achterover in zijn stoel. ‘Na je vertrek hebben we een paar werkervaringsplaatjes voor jonge journalisten ingesteld en daarmee hebben we de bezettingsproblemen op de regioredacties opgelost. Eerlijk gezegd weet ik niet of je nog iets voor ons kunt betekenen.’

Niet opgeven, zei ik tegen mezelf. ‘Mijn verhaal gaat niet over de regio. Het gaat over iets veel groters. Een primeur waarmee je landelijk kunt scoren. Heb je interesse?’

‘Dat ligt eraan.’

Wat was er in vredesnaam mis met het nieuwsinstant van die man? ‘Luister. Ik heb je het afgelopen jaar regelmatig horen zeggen dat verhalen met een persoonlijk tintje het tegenwoordig goed doen. Niet het harde nieuws, maar de humaninterestverhalen. Ik kan een persoonlijk verhaal koppelen aan een mysterieuze verdwijning in de jaren tachtig.’

Zag ik daar een glimp van interesse in zijn ogen?

‘Kom maar op, maar ik beloof niets.’

‘Komt dit je bekend voor?’ Ik pakte mijn map met krantenknipsels en documenten en spreidde ze uit op zijn bureau. Hij bekeek de artikelen die ik had geprint. Het waren korte feitelijke nieuwsberichtjes. Een paar in het Nederlands, enkele in het Engels en in het Spaans. ‘Ik zal het voor je samenvatten. Op 5 augustus 1987 vertrok een Nederlands vrachtschip met de naam *Deo Volente* vanaf de Rotterdamse haven naar Zuid-Amerika. Het schip zou meerdere havens aandoen, maar Belém in Brazilië zou de eerste stop zijn. Aan boord waren tien bemanningsleden en negen meevarende passagiers. Op 13 augustus 1987 zond het schip een noodsignaal uit vanaf de Atlantische Oceaan. Daarna is er geen contact meer geweest. Een vrachtschip dat in de buurt was, ging eropaf, maar trof alleen een leuke reddingsboot aan.’ Ik pauzeerde even voor het dramatische effect. ‘De *Deo Volente* is gezonken, met iedereen aan boord.’

‘Tragisch,’ zei De Vlaming, ‘maar waarom moeten onze lezers dit weten?’

‘Mijn vader was aan boord.’ Aan de kromming van zijn schouders zag ik dat ik zijn interesse had gewekt. Nu moest ik doorpakken. ‘Je weet dat mijn moeder is overleden?’

De Vlaming knikte. ‘Alvleesklierkanker toch? Vreselijke ziekte.’ Ik dacht aan de condoleancekaart die ik van de krant had ge-

kregen. Zijn naam was erop geschreven in het handschrift van de secretaresse.

‘Ze was een bewust ongehuwde moeder. Mijn vader was een anonieme zaaddonor. Tenminste, dat liet ze me altijd geloven, maar kort voordat ze overleed, biechtte ze me op dat het anders in elkaar stak. Ze zei dat mijn vader een Spaanse gastarbeider was die tijdelijk in de Rotterdamse haven had gewerkt. Toen ze ongepland zwanger van hem werd, vertelde ze hem niets en verbrak ze de relatie. Hij ging terug naar Spanje. We hebben het over het einde van de jaren zestig, de flowerpowerperiode. Mijn moeder was een vrijgevochten vrouw. Ze moest er niet aan denken om haar leven te slijten als een huisvrouw in het traditionele Spanje waar dictator Franco aan de macht was. Het komt erop neer dat mijn vader nooit heeft geweten dat ik besta.’

Wat ik hem niet vertelde was dat ik totaal ontredderd was na die overdonderende mededeling van mijn moeder. Ik vroeg haar of ze zich nooit had afgevraagd of ik misschien wél behoefte had gehad aan een vader, want dan had mijn leven er toch heel anders uitgezien. Ze zei dat ze altijd had gedacht dat ze ook in mijn belang handelde. ‘Wat je niet kent, mis je niet,’ zei ze zelfs. Ik was woest de ziekenhuiskamer uitgestormd.

Nadat de emoties waren gezakt en ik er met haar over wilde gaan praten, belde het ziekenhuis om te zeggen dat ze er stilletjes tussenuit was gepiept. Ik had nog zoveel aan haar willen vragen.

‘Ga door,’ zei de hoofdredacteur.

‘Mijn moeder kon me alleen zijn naam, woonplaats en een foto geven. Een paar dagen na haar begrafenis ben ik naar Bilbao in Noord-Spanje gegaan, de stad waar hij vandaan kwam. Op de foto die ze me gaf, poseerde hij voor een café. Dat café bleek nog steeds te bestaan. Via de nieuwe eigenaar heb ik kunnen achterhalen wat er met mijn vader is gebeurd. Maar weet je wat zo vreemd is? Er is heel weinig informatie over het ongeluk te vinden, terwijl er toch negentien mensen zijn overleden. Het was natuurlijk geen ramp in de categorie van de *Herald of Free Enterprise* eerder

dat jaar met bijna tweehonderd doden, maar toch vind ik het verdacht. Volgens mij zit er een groter verhaal achter dit ongeluk en dat wil ik graag gaan onderzoeken. Ik ben van plan om een reconstructie van de reis te gaan maken. Denk over de mogelijke titels: Wat gebeurde er op de *Deo Volente*? of Het geheim van de *Deo Volente*. Mensen smullen hiervan. Daarvan ben ik zeker.

‘En als er geen verhaal in zit? Als blijkt dat ze simpelweg pech hebben gehad?’

‘Dan blijft er een verhaal over van een dochter die op zoek gaat naar haar verdwenen vader. Daar heb je je human interest.’ Hij wilde het nog niet toegeven, maar ik wist dat ik hem had overtuigd. Het was dan ook een goed idee, al zeg ik het zelf. Niet alleen ik werd er wijzer van, ook de krant had een bijzonder verhaal. En niet onbelangrijk, ik verdiende er wat geld mee.

‘Goed, maar op basis van no cure, no pay.’

Mijn mond viel open. Die man was onmogelijk. ‘In dat geval voel ik me dus niet verplicht om het verhaal exclusief voor jullie te schrijven. Dan verkoop ik het aan de hoogsteieder.’

Hij keek me nadenkend aan. ‘Dus je weet zeker dat jouw vader aan boord was?’

Ik dacht aan het bewijsmateriaal dat ik tot dan toe had verzameld. Objectief gezien was dat vrij mager, maar dat hoefde hij niet te weten. ‘Ja, dat weet ik zeker.’

‘Hoelang heb je nodig?’

Ik somde op. ‘Ik moet gaan praten met de rederij, met nabestaanden, de verzekeringsmaatschappij en met de kapitein van het vrachtschip dat te hulp schoot. Het ligt eraan hoe het allemaal loopt.’

‘Goed. We doen het als volgt: ik geef je een bedrag ter hoogte van je vorige maandsalaris. Eventuele reis- en verblijfkosten moet je zelf betalen. Bij het aanleveren van het verhaal bekijken we of, en zo ja welk deel, we daarvan als zakelijk beschouwen en vergoeden. Dat lijkt me heel schappelijk, want je doet dit natuurlijk ook vanuit een persoonlijk belang.’

Ik had geen keus. ‘Prima.’

‘Door je werk bij andere dagbladen weet ik dat je een goede onderzoeksjournalist bent, maar in de periode dat je bij ons in dienst was, heb je dat helaas niet laten zien. Dat was de reden waarom ik je contract niet heb verlengd. Hiermee neem ik dus een risico. Ik verwacht wel resultaat, Simone. Stel me niet teleur.’

Ik knikte en hield mijn lippen stijf op elkaar. Nu ik niet meer voor mijn zieke moeder hoefde te zorgen, zou het me inderdaad lukken om weer beter te functioneren en me volledig op mijn journalistieke werk te concentreren. Maar ik vroeg me wel af wat deze zoektocht met mij persoonlijk zou gaan doen.